

Beredelseord, veckomässa

Torsdagen efter Pingstdagen 2017

Episteltext: [Apg:2:1-8](#)

Är det någon mer än jag som tyckte att det kändes lite nervöst att sjunga den där psalmen vi sjöng alldeles nyss? ”Låt den helga elden falla / uti våra hjärtan så / att den där må helt förbränna / vad som finns av hö och strå.” (*Psalm 52 i Svenska kyrkans psalmbok.*)

Vem vet väl riktigt vad som finns i det egna hjärtat, och som behöver brinna upp? I episteltexten jag läste står det också om eld, och om ett dån som av en stormvind. Det kan låta skrämmande. Tänk om elden och stormvinden sveper bort och utplånar hela mig? Tänk om det inte finns någonting i mig som är värt att bevara?

Men Jesus kallar Anden för Hjälparen, och säger att Anden ska lära oss och påminna oss. Precis som Jesus är vår vän är också hans Ande vår vän. Och vår vän Anden kommer inte till oss som en hemsk storm eller som en allt utplånande eld.

Ibland säger man att Anden är en gentleman, som inte tränger sig på oss, och som aldrig tvingar oss till någonting som vi inte själva vill. Så tror jag att det är när Anden faller över Guds församling, och när Anden kommer till våra hjärtan. Anden kommer för att hjälpa oss att vara de kristna, de människor, som vi egentligen är, när vi lever i gemenskap med Gud och med varandra.

Jag brukar säga att du som person är oändligt mycket viktigare för Gud än vad hans kallelse för ditt liv är. Vad Gud än vill med dig, så vill han att du ska vara den du är, att du ska komma till honom av egen fri vilja, och att allt du gör för Guds rike ska vara helt och hållet frivilligt.

Precis som vi inte behöver vara rädda för Gud när vi om en liten stund ska be vår bön om förlåtelse, behöver vi inte heller vara rädda att be att Anden ska komma till oss, till oss som församling och till vart och ett av våra hjärtan.